

Lao C´ (Starý Mistr):

Tao te t'ing

(Kanonická kniha o cestě a její síle)

11

Třicet paprsků je dohromady kolo
ale teprve to *nic* mezi nimi
přivodí smysl a účel kola!

Hrnčíř roztáčí kruh, aby vyrobil nádobu
ale teprve to *nic* v ní
přivodí smysl a účel nádoby!

Tešeme dveře i okenice, abychom zbudovali
dům
ale teprve to *nic* v něm
přivodí smysl a účel domu!

Tak v tom, co je, záleží prospěch
a v tom, co není, je účel a smysl!

21

Uzpůsobení Velké Síly neboli *Te*
záleží v tom, jak sleduje Cestu neboli *Tao*
Cesta je utvářena
do nepostižitelnosti a do nezřetelnosti

Ó nepostižitelnosti Ó nezřetelnosti
ve vás jsou všechny formy
Ó nepostižitelnosti Ó nezřetelnosti
ve vás jsou všechny věci!
Ó mlhavosti Ó temnoto
ve vás se tají všeho podstata!
A je to podstata nanejvýš pravá
a v tom je důkaz a důvěra
neboť od starověku až po dnešek
se jeho jméno neztratilo, zůstává
ono vidělo počátek věcí všech
Odkud známe podobu počátku věcí?
Od něho!

Přeložil Oldřich Král

**Geofyzikální ústav AV ČR
Agentura Galerie H**

**Vás srdečně zvou
na šestou výstavu cyklu**

Setkávání

**Eva Prokopová
Obrazy z teček,
kresby na tapety**

zahájení ve středu 10. 9. 2003
v 16 hodin v přednáškovém sále GFÚ

11. 9. - 24. 10. 2003
otevřeno po-pá 8.00-16.00 hodin

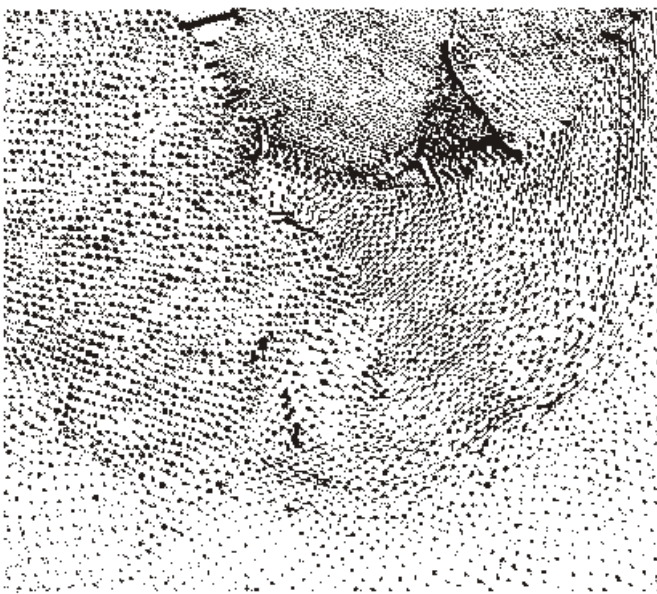
Geofyzikální ústav AV ČR
Boční II, 140 00 Praha 4-Spořilov
tel. 267103327, www.ig.cas.cz
metro - trasa C, stanice Roztyly

Cyklus tečkovaných obrazů Evy Prokopcové (1948) začal vznikat před čtyřmi lety tak trochu náhodou.

"V té době se v naší rodině objevila nemoc, a já najednou nedokázala malovat stejně jako předtím. Potřebovala jsem ale být v kontaktu s plátnem, chtěla jsem na něm nechat po sobě nějakou stopu, a nevěděla jsem, jak to udělat. Neměla jsem sílu, žádnou energii, a tak jsem na plátno udělala alespoň tečku. Potom druhou, další a další. Potřebovala jsem být u toho plátna, cítit TO, dotýkat se TOHO. Až potom jsem zjistila, že mi to kladení jedné tečky vedle druhé dělá docela obyčejnou radost. Nic hlubšího jsem za tím nehledala, ani neočekávala. Ze začátku jsem plátno vůbec nevnímala jako celek, vždycky jsem se soustředila jenom na jediný bod. Začaly mi dělat dobře drobné gestické tahy, tečky přecházející v krátké čárky, dotýkání se plátna, formování barev. Ve chvílích nadšení byly tečky hustší a rychlejší, v momentech únavy a bezradnosti bylo tečkování řidší, s širšími rozestupy, ale i v těchto situacích jsem cítila potřebu pokračovat dál, nepřestávat. Při tradičním postupu jsem vkládala do obrazu energii, při klasickém malování se potřebujete vybit, ale tohleto bylo přesně obráceně. Začínala jsem unavená, a bod po bodu načerpávala sílu."

Tečkované obrazy Evy Prokopcové mají osobitou formu a osobní obsah, jsou jakoby zřejmé a přitom nejdou převyprávět. Nic známého totiž nezobrazují, nejsou odrazem vnější skutečnosti, nevznikly abstrahováním předmětného světa, samy jsou novou realitou. Tečky vznikají nejen dotyky štětce, ale i

Kompozice II., 2001, 100x90 cm, olej, plátno

vymačkáním barevné hmoty přímo z tuby. Způsob vytváření je na nich dobře patrný, každá tečka je jedinečným trojrozměrným útvarem. Hmotné dotyky jsou černé, červené a hnědé. Hnědá barva nejvíce zdůrazňuje prostorové kvality minimalistické malby. Připomíná hrnčířskou hlínu, materiál vhodný k hnětení. Plastické tečky či body, hnědé na bílém, s nedozírnými prostory možných barevností mezi sebou. Působí neosobně a zároveň vzbuzují silné fyzické pocity, posedlost tečkováním je hodně tělesná. Hmotné ždíbečky se přitom samy jakoby řadí (možná skutečně, třeba jen v naší mysli) do různých křivek, řad, útvarů a šiků. Zahušťují se a ředí, uspořádávají, jako kdyby to

byly svébytné a sebevědomé prvky nějakého velkého celku, třeba stébla trávy na louce, listy stromů, rojící se včely, hejna ryb nebo ptáků. Otevřená struktura je připravená přijmout nejrůznější významy. Prázdná nádoba má také jediný (jedinečný) tvar, ale její možnost obsahovat (kolikerym se může naplnit obsahem) je nevyčerpatelná.

Začátkem 90. let si dr. Jaromír Procházka všimnul, že obrazy Evy Prokopcové už jenom nezobrazují, ale samy se stávají „energetickými zdroji“. Eva Prokopcová chápe obraz podobně jako Václav Boštík. Plátno je pro ni prostorem, ve kterém se něco důležitého odehrává, polem, kde (jakoby samovolně) vznikají siločáry a silokřivky, kde se formují energeticky silná místa.

"Malování je pro mne propojováním vnitřního nervového uspořádání s celým vesmírem. Na plátno vytahuji nějaké nitky, které procházejí mnou, obrazem, galaxiemi. Mám dojem, jako kdybych se tím malováním vřazovala do nějakého vesmírného řádu, cítím, že i já jsem malinkou součástí kosmu, že do vesmíru patřím. Malováním se utvrzuji ve své lidské existenci. Když nemaluji, když nejsem v kontaktu s plátnem, mám pocit, že se ztrácím, propadám do nějaké hrozné temnoty."

Jiří Hůla

<http://www.sca-art.cz/agenturagh>

